

Vážení účastníci podzimní České konference, milí přátelé,

dovolte, abych i já vás srdečně pozdravila, abych pozdravila shromáždění, které se snaží tvůrčím způsobem hledat a směřovat naše cesty tak, aby celá společnost byla blíž ušlechtilosti, činila moudrá rozhodnutí a posouvala nás dál a výš, aby nás přibližovala k tomu všemu, co člověka přesahuje.

V posledních dnech se na Evropu překotně valily události a dosud v tom pokračují, cítíme se být v jejich zajetí. Tím spíš by mělo platit, že uvnitř hranic, uvnitř Evropy, uvnitř celé naší země máme jeden zásadní cíl, totiž zachovat společné hodnoty, nenechat si je vzít, uznávat je, stavět na nich a prohlubovat je. Tím víc bude záležet na každém jedinci, jak se zachová, zda v sobě nalezne ono kantovské, že ze všech věcí na světě člověka nejvíc udivuje modré nebe nad ním a morální zákon v něm samotném.

Je možné si představit, že díky našemu duchovnímu působení je prostor kolem nás za delší dobu vyplněn energií myšlenkového bohatství, kterým se můžeme sami zpětně obohatit. Každý takovýto dar je podmíněn vlastní předchozí duchovní prací a usilováním. Mnozí zažili okamžik, kdy mohli nahlédnout pod povrch věcí a zažili tak prozření. Záleží pak už jen na nás, jak toho využít a jak tuto zkušenost předat dál.

Dlouho, mnoho let jsem zvažovala, co je hodno pozornosti čtenáře a posluchače, jemuž bych se já mohla cítit oprávněná něco říct. Měla jsem představu, že k tomu, aby člověk psal a předkládal svůj vlastní názor druhým, měl by se nejprve všestranně vzdělávat, vyznat se kromě literatury ve filozofii, historii i v přírodovědných oborech, aby neobjevoval věci už dávno známé. Tím nejdůležitějším, čemu jsem si přála přispět, bylo dorozumění mezi lidmi.

Podle tibetských proroctví obroda lidstva přijde brzy od lidí někde poblíž nás. S těmito myšlenkami jsem se seznámila prostřednictvím již zesnulého pana Jindřicha Paseky, se kterým jsem se osobně nikdy nesešla, ale psával mi a telefonoval a důvěřoval mým schopnostem dobře psát a povzbuzovat tím český národ k úkolům, které má před sebou.

Pan Paseka mě seznámil s historií tibetských poselství. „V roce 1936 přišli do Československa lidé z Východu a hledali osobu, skrze kterou má přijít obroda světa“, píše. „V roce 1947 přicházejí do ČSR podívat se jako do země vyvolené a zaslíbené. 22. února 1948 píše našemu národu dopis, že jsme národem Božím, národem vyvoleným k velikým úkolům Božím, že musíme zrát a všechny zraky světa že k nám budou upřeny jako k srdci duchovního pramene, že mnoho synů bude pronásledováno a utiskováno, ale že to jsou hospodáři 'Nové doby'.“ Dodatečně jsem byla z jiného zdroje ujištěna, že tato korespondence skutečně existuje. Celý dopis pan Paseka adresoval do mé knížky Pošli to dál a ještě doplnil: „Tím bych chtěl naznačit, že náš národ má společné dějiny s národem vyvoleným a je pokračovatelem pro novou éru lidstva.“ Podle hudebního skladatele Zdeňka Pololáníka pan Paseka s naprostou samozřejmostí už dlouho předtím, než se to stalo, předvídal blízký pád totalitních států a rozpad SSSR.

Jsi-li Čech, určitě víš, že naše země je nejkrásnější. Velmi dobře si naši předkové tuto zemi vybrali za svůj domov a je dobře, že ho vždy uhájili, i když to nebylo vždy samozřejmé. Naše líbezná země je jako zahrada láskyplně obdělávaná, zvláště při pohledu z výšky – to jsou myšlenky, které člověka napadají, když se vrací domů letadlem odněkud z jihu, z vyprahlých končin. Naše země není liduprázdná, je po staletí obydlená a zušlechťována důmyslnými lidmi, jakými Češi jsou. Je mylné předpokládat, že to tak zůstane samo sebou dál, že to bude trvat navěky a je třeba vědět, že se to neobejde bez našeho značného úsilí.

Ani samotný obyčejný život není samozřejmostí. Samosebou je málo věcí, s nimiž můžeme s určitostí počítat. I každodenní život vyžaduje naše značné nasazení, naši snahu zlepšovat, zkrášlovat; určité úsilí totiž znamená už jen udržet si svou pozici, nedegradovat,

nepodléhat pohodlí. Odměnou bývají dobré rodinné vztahy, důvěra mezi partnery, věrnost a dlouhodobá přátelství. Važme si takových přátelství, jež jsou vzácná, važme si setkání s velkými osobnostmi, děkujeme osudu, že nás tímto darem obdařil a přebírejme jejich úlohu, buďme sami oporou a rádcem lidem tápajícím, lidem hledajícím, lidem bezradným, buďme pro ně vzorem, buďme svědomím národa!

Pouhá krásná slova nezajistí, že věc je zároveň morální, protože mohou být zneužita k špatným a nenávislným činům. Do krásných slov oblečené amoralita bývají sice rozpoznatelné, někdy však až příliš pozdě. Nejsme sami, kdo by si měl toto vše uvědomit, kdo musí procitnout...

Lidé vždy potřebovali mít naději, nejinak je to dnes. Lidé dneška potřebují nadšení, potřebují entuziasmus, potřebují mít naději. Tam, kde naděje chybí, kde chybí právě naděje, že zítřek bude lepší, tam se lidé dávají na útěk za vidinou lepšího života, který nikde není úplně jistý. Musíme si často opakovat, abychom stále věděli, že v celých dějinách lidstva až dosud vždy dobro nakonec zvítězilo. Můžeme snad oprávněně věřit, že se tak bude dít i dál, ovšem ne automaticky, že se to bude dít bez nás, ani pouhým našim přihlížením.

Buďme velice pozorní k volbě těch, kteří nám vládnou! Alespoň tolik snad může úplně každý hned teď, totiž že nemusí slepě věřit lákavým frázím. Naši představitelé vzešli a jistě znovu vzejdou ze svobodných voleb, naši občané jim dali a jistě svobodně znovu rozhodnou, komu dají svůj hlas! Už dnes je na nás, abychom rozhodli, koho si vážíme, ke komu chováme obdiv, komu se chceme podobat, v kom vidíme vzor, abychom v tomto duchu i jednali. Dokažme, že všechno se za peníze koupit nedá, byť to nabízí kdokoliv významný, nedají se koupit ani čest, ani bezúhonnost.

Aby Evropa mohla dál stát na svých základech, aby její základy nebyly jen z drolivé hlíny, to je veliká starost, veliká práce. Je velice málo vůdčích osobností, které by o tom veřejnost přesvědčovaly, jsou-li vůbec nějaké!

Vědec i umělec se dostává na samou hranici poznatelného, informace přibývají tak překotně, že se zdá, že tolik poznatků ani nelze pojmout. Vědění i společnost jsou atomizovány, proto bychom si měli z těch nejdůležitějších poznatků vytvářet syntetický obraz o světě. Proto bychom měli sami zvážít a potěžkat argumenty a teorie, které jsou nám předkládány k víře, měli bychom je poměřit vlastní zkušeností a citem posoudit pravděpodobnost argumentů a rozhodně slepě nevěřit všem tvrzením.

Nejdůležitější informace se k nám dostávají těžko, a pokud se už dostanou, může to být s velkým zpožděním a také se zavádějícím komentářem. Vedle informací k nám proudí i dezinformace, na nichž pracují celé týmy odborníků, aby zněly věrohodně – je vedena informační válka. Té se daří zvláště mezi lidmi nepevnými, mezi váhavci. Zdá se, že i my občas kolísáme mezi Švejkem a Masarykem. Někdy by stačilo zapojit zdravý selský rozum a dlouholetou zkušenost skutečných odborníků, když například varují před drancováním půdního fondu na úkor našich potomků. Mezinárodní právo bylo a dosud je pošlapáváno. Mějme otevřené oči, nepřejme sluchu žádným pomluvám, nedejme se snadno oklamat a znovu se nebojme samostatně myslet!

Mějme na paměti svou dobrou pověst, pověst našeho národa, dobrou pověst celé země, která se lehko ztrácí, ale těžko znovu nabývá. Nehazardujeme s dobrou pověstí, se ztrátou našeho dobrého kreditu a nedopusťme, aby naše republika degradovala v očích demokratických zemí. Jednejme tak, abychom mohli mít stále čisté svědomí!

Buďme kulturní zemí, buďme takovým ostrovem, který má jasnou vizi, že porobu zpátky nechceme, buďme zemí, ve které je hodně tvůrčích lidí, těch, kteří mají dostatek schopností a dovedností nejen pro byznys a hromadění peněz, nejen pro obcházení zákonů a klamání veřejnosti, buďme zemí, která tento tvůrčí potenciál využije rozumněji! Buďme národem, který bezradně nepřeshlapuje na místě, který si vždy uměl poradit a který si v důležitých záležitostech opět bude vědět rady. Buďme národem sice malým, zato však naplněným

zkušenostmi, jak všechny nepřízně přestát, buďme národem statečným, buďme pro ostatní vzorem!

Věra Ludíková